

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

květen 5/2005

ZVON

Proč Benedikt XVI (převzato z <http://tisk.cirkev.cz>)

Papež Benedikt XVI. vysvětlil, proč si po svém zvolení vybral právě toto jméno. Generální audience, která se konala ve středu 27.4. na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu, se zúčastnilo 15 tisíc lidí.

Vatikán/VIS: Papež Benedikt XVI. při své včerejší generální audienci hovořil o pocitech, které zažíval po svém zvolení. Přiznal se k úzkosti z velikosti úkolu a zodpovědnosti, které jsou s papežským úřadem spojeny. Současně však nově zvolený papež cítí klid, který čerpá z důvěry v pomoc od Boha a Panny Marie.

Benedikt XVI. uvedl, že si toto jméno vyvolil, protože tak chce symbolicky navázat na pontifikát papeže Benedikta XV., který vedl církev v neklidných dobách 1. světové války. "Byl opravdovým a odvážným prorokem míru, o který těžce a statečně zápasil. Nejprve když se pokoušel zamezit dramatu války a poté eliminovat její strašlivé následky. V těchto šlápějích chci pokračovat ve svém úřadu, ve službě smíření a souladu mezi lidmi. Jsem hluboce přesvědčen, že velký dar míru je především Božím darem, darem velice křehkým a vzácným, darem, který si musíme vyprošovat, chránit ho a vytvářet ho den po dni s přispěním každého z nás," zdůraznil Svatý otec.

"Jméno Benedikt také připomíná výjimečnou postavu velkého otce západního mnišství - sv. Benedikta z Nursie, který je s Cyrilem a Metodějem spolupatronem Evropy. Postupné rozšíření benediktinského řádu, který založil, mělo zásadní vliv na rozšíření křesťanství na evropském kontinentu. Z tohoto důvodu je sv. Benedikt velmi uctíván v Německu a zvláště v Bavorsku, odkud pocházím. Sv. Benedikt představuje základ jednoty Evropy a významný odkaz na nevyvratitelný fakt křesťanských kořenů evropské kultury a civilizace," řekl papež.

Na závěr se Svatý otec vyznal z toho, že prosí sv. Benedikta o pomoc, aby stejně jako on měl vždy Krista v centru všech svých myšlenek, aktivit a celého života.

O naději

Prosím vás s pokorou a důvěrou, abyste Kristu dovolovali promlouvat k člověku. Jen on má slova věčného život, ano, věčného života!

Jan Pavel II.

V naději se zcela svěřujeme všemohoucnosti toho, který řekl: „Nic nemůžete činit beze mne.“

Matka Tereza z Kalkaty

Křesťanská naděje přináší do života věřícího člověka zvláštní paradox, jenž člověku umožňuje, ba dokonce mu přikazuje, aby se zcela otevřel budoucnosti a zároveň aby se s důvěrou ponořil do přítomného okamžiku.

Johannes Feiner

Milí přátelé,

pěkně Vás zdravím v měsíci zasvěceném Panně Marii. Toto vydání je zároveň malou vzpomínkou na našeho nedávno zemřelého papeže Jana Pavla II. Maria znamenala velmi mnoho pro Jana Pavla, byla pro něho průvodkyní do Božího království, často o ní hovořil ve svých promluvách a téměř vždy zakončoval důležité dokumenty církve s prosbou, aby se Matka církve za nás na zemi přimlouvala.

Máme nového papeže. Je to Benedikt XVI. a pochází opět z Evropy. Všichni věříme, že i on povzbudí klesající počet věřících na starém kontinentě a bude pokračovat ve stopách svého velkého předchůdce. Modleme se za něho každý den, aby svůj úřad naplnil láskou a moudrostí toho, který pověřil prvního papeže a jeho nástupce: nést poselství evangelia do celého světa.

*Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje
Fr. Antonín*

Krajanské vzpomínání na Jana Pavla II.**Růžena Bunžová**

Po desetiletém pobytu v Římě jsem se roku 1977 s manželem odstěhovala za dětmi do New Yorku. Při naší zpětné první návštěvě Říma roku 1982 nám čeští, toho času římská kněží, zařídili audienci u Svatého Otce. Po italském rozhovoru mého manžela se Svatým Otcem o jeho exilové práci od roku 1948, zejména ve

ZVON

světové Křesťansko-demokratické unii, pozdravila jsem Svatého Otce naším českým pozdravem: Pochválen buď Ježíš Kristus. Bylo až velmi překvapivé, jak Svatý Otec živě zareagoval a s laskavým úsměvem mne uchopil za obě ruce. S velkým pochopením mluvil česky o jemu známém dlouhém strádání s rodinou za totalitního režimu v mé vlasti. Byla jsem hluboce dojata jeho osobní účastí a neschopna další řeči. Na poděkování jsem jen políbila jeho prsten... Závěrečné požehnání Svatého Otce nás provázelo na cestě zpět do Ameriky.

Pavel a Jarmila Weirichovi

Naše setkání se svatým Otcem Janem Pavlem II. se uskutečnilo po našem sňatku ve Vatikánu v červenci 1979. Při audienci na náměstí sv. Petra nám bylo vyhrazeno speciální místo pro novomanžele.

Náměstí bylo naplněno tisíci poutníky, kteří jako my netrpělivě očekávali příjezd Jana Pavla II. Když se konečně objevil, nadšení a křik poutníků neustával. Projížděl velice pomalu v otevřeném autu celým náměstím, mnohým podával ruku a neustále žehnal skupinám lidí. Od nás projel na dosah ruky. Z jeho osoby vyzařovala radost i zvláštní síla a nadšení pro Krista.

Jeho požehnání nám dává sílu a jistotu, že jedině životem s Kristem dojdeme ke spáse.

V.F.

V sobotu 2. dubna 2005 se celý svět dozvěděl, že v Římě zemřel Svatý Otec, papež JAN PAVEL II. Najednou je na tomto světě nějak prázdnost: chybí tu nejen vikář Ježíše Krista na této zemi, ale i morální síla a osobnost světových rozměrů. I když jsem Jana Pavla II. na vlastní oči nikdy neviděl, přece mám k němu zvláštní vztah a to nejen duchovní, ale i geografický. On se totiž narodil roku 1920 a svérázné mládí prožil v městečku Wadowice na severním úpatí polských Beskyd, zatímco já jsem spatřil světlo světa o pár desítek let později v Moravské Ostravě a mládí prožil něco jižněji na jižním úpatí Moravskoslezských Beskyd. Tehdy, jako prostý rolnický synek, jsem netušil, že na druhé straně hor žije budoucí papež a snad i svatý. Vzpomínám si jasně na ten den v říjnu 1978 (to už jsem žil v USA), kdy mi moji polští přátelé přišli radostně oznámit, že máme nového papeže, jejich rodáka, kardinála Karola Wojtylu, arcibiskupa z Krakova. On, kněz a biskup, teolog, filosof a intelektuál, básník a spisovatel, polyglot a humanista, skutečný renesanční člověk pak „vládl“ víc než čtvrt století. Slovy básníka: ... „čas opouští trhlu a změněn svět ...“ i komunismus v Rusku padl.

Ptám se tě opět, Staline, kolik má papež divizí. Statistikou zůstává, kolik zahraničních cest Jan Pavel na pěti světových kontinentech vykonal, kolik napsal knih a esejů, kolik vydal encyklik, kolik kanonizoval svatých atd. Jak žil, tak i umírá – věrný Pánu až do smrti. SEMPER FIDELIS. Dodnes si pamatuji na jeho slova, která pronesl při své intronizaci 22. října 1978: ... „Nebojte se, nebojte se otevřít se Kristu. Nechte Krista vstoupit do

života společnosti, do vědy a umění, neboť Kristus ví co je v člověku, jen Kristus to ví ... !“

Fr. Antonín Kocurek

Moje setkání se Svatým Otcem probíhalo v nádherné atmosféře polistopadové „sametové revoluce.“ Svatý Otec přijel na první návštěvu naší vlasti na jaře roku 1990. Tou dobou jsem končil svá studia na teologické fakultě v Litoměřicích. Byli jsme už jáhni a tak z nás několik vybrali, abychom na Velehradě sloužili při mši svaté. Já jsem spolu s ostatními jáhny měli dát pozdravení pokoje Svatému Otcovi a potom toto pozdravení předat dalším přítomným biskupům. Ještě před zahájením mše svaté jsme byli představeni Svatému Otcovi v bazilice. Každému z nás podal ruku a zeptal se krátce, odkud jsme. Nepamatuji si přesně, co se ptal mne, ale více ve mně utkvělo setkání našich očí při mši svaté. Papež pozvedl konsekrovanou hostii a ukazoval ji věřícím. Najednou se naše zraky setkaly, a on jako by mne posílal: „Jdi také a hlásěj evangelium ...“. Určitě budete se mnou souhlasit, že Jan Pavel II. měl schopnost vnímat člověka a jeho hodnotu. Nebylo to jenom setkání a pak už nic. Každému jako by předával ono Kristovo: „Bůh tě má rád, jdi v jeho jménu a naplň svůj život obětí pro druhé ...“

Oldřich Holubář

Před několika roky jsem se s Národním svazem českých katolíků zúčastnil návštěvy českých biskupů u papeže Jana Pavla II. V aule Pavla VI. měli rektorři českých universit osobní setkání s papežem. K mému velkému překvapení přistoupil ke mě Jeho Eminence kardinál Vlk a vyzval mě abych se přidal. Oznámil mi, že jeden z pánu rektorů uvolnil své místo pro mě. Dodatečně jsem se dozvěděl, že rektor Msgr. Jan Mráz z Nepomucena mi své místo uvolnil po domluvě s Otcem Jindrou Kotvrdou. Pro mně to byla nečekaná čest. V přítomnosti papeže jsem cítil jeho osobnost a svatost, která prozařovala s jeho slov a ruky stisku.

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

V

Každý den jsem se dověděl něco o jeho planetě, o odjezdu, o cestě. Dovídal jsem se to jen pozvolna, když náhodou o něčem přemýšlel. A tak jsem se třetí den dověděl o dramatu baobabů.

Tentokrát jsem za to vděčil zase beránkovi. Malý princ se mě náhle zeptal, jako by se ho zmocnily vážné pochyby: „Je pravda, že beránci okusují keře?“ „Ano, je to pravda.“

„Ach, to jsem rád!“

Nechápal jsem, proč je tak důležité, aby beránci okusovali keře, ale malý princ se ptal dál:

ZVON

„Okusují i baobaby?“

Vysvětlil jsem malému princovi, že baobaby nejsou keře, ale stromy vysoké jako kostely, a že ani celé stádo slonů by nedokázalo sežrat jediný baobab. Zmínka o stádu slonů malého prince rozesmála:

„Museli by stát jeden na druhém...“

A moudře poznamenal:

„Ale než baobaby vyrostou, jsou malé.“

„Správně. A proč by měli tví beránci okusovat malé baobaby?“

„To je divná otázka!“ odpověděl, jako by to bylo něco samozřejmého. Stálo mě hodně úsilí, abych porozuměl celému problému.

Opravdu, na planetě malého prince byla – jako na všech planetách – dobrá tráva a plevel. Lépe řečeno, z dobrých semen dobrá tráva a ze špatných semen býlí. Ale semena jsou neviditelná. Spí hluboko v zemi, až některé napadne se probudit. To se pak protáhne a vzhůru ke slunci bojácně raší nejprve rozkošný a neškodný malý výhonek. Pokud to je ředkvička nebo růže, můžeme je nechat, ať rostou. Pokud to je plevel, musíme ho vytrhnout hned, jak ho rozeznáme. No, a na té planetě malého prince byla strašlivá semena... semena baobabů. Půda planety jimi byla zamořena. A pokud se pustíme do baobabu příliš pozdě, už se ho nikdy nezbavíme. Zarostou celou planetu! Provrtá ji svými kořeny. A když je planeta příliš malá a baobabů je příliš mnoho, roztrhnou ji.

„To je věc kázně,“ řekl mi později malý princ. „Když dám ráno do pořádku sebe, musím si udělat pořádek i na planetě. Baobaby je třeba pravidelně vytrhávat hned, jak se dají rozeznat od růží, jimž se jako maličké výhonky velice podobají. Je to práce nadmíru nudná, ale naštěstí velice snadná.“

Potom mi poradil, ať se to snažím pěkně nakreslit, aby to u nás děti dobře pochopily.

„Až jednoho dne začnou cestovat,“ řekl, „může se jim to hodit. Někdy nevdají, když se práce odloží na později. Ale při vytrhávání baobabů je to vždycky katastrofa. Znal jsem jednu planetu... Bydlel tam lenoch, co zanedbal tři keře...“

Nakreslil jsem tedy planetu podle pokynů malého prince. Nerad vystupuji jako mravokárce, ale nebezpečí baobabů je málo známé. Riziko, kterému se vystavuje každý, kdo by na nějaké planetce zabloudil, je tak velké, že tentokrát udělám výjimku ve své zdrženlivosti a říkám: „Děti, pozor na baobaby!“ S touto kresbou jsem si dal tolik práce jen proto, abych varoval své přátele před nebezpečím, blízko něhož žijí – stejně jako já – a ani to netuší. Poučení, které jsem vyslovil stálo za tu námahu. Možná se zeptáte: „Proč nejsou v téhle knížce i jiné kresby tak vekolepé jako kresba baobabů?“ Odpověď je jednoduchá: Zkoušel jsem to, ale nepovedlo se mi to. Ke kreslení baobabů mě hnal jakási vnitřní nutnost.

VI.

Milý malý princí, pomalu a postupně jsem pochopil tvůj teskný život! Dlouho tě dokázaly rozptýlit jen kouzelné západy slunce. To jsem se dověděl čtvrtého dne ráno, kdy jsi mi řekl:

„Mám moc rád západy slunce. Pojďme se na jeden podívat...“

„To musíme počkat...“

„Počkat? Proč?“

„Až slunce bude zapadat.“

Zpočátku ses tvářil překvapeně, ale potom ses sám sobě zasmál. A řekl jsi mi:

„Já si pořád myslím, že jsem doma!“

Skutečně. V Americe je poledne, když nad Francií slunce zapadá. Stačilo by, abychom mohli být za minutu ve Francii, a spařili bychom západ slunce. Ale Francie je příliš daleko. Ale na tvé maličké planetě stačilo posunout židli o několik kroků a díval ses na soumrak, kdykoliv se ti zachtělo...

„Jednou jsem viděl zapadat slunce třiačtyřicetkrát!“

A po chvíli jsi dodal:

„Víš..., když je člověku smutno, má rád západy slunce...“

„I ten den, co jsi viděl západ třiačtyřicetkrát, ti bylo tak smutno?“

Malý princ mi neodpověděl.

(pokračování příště)

Učinil by to KRISTUS?

(Christian Morgenstern) ukázka z knihy

Knížka „Stupně“ představuje známého autora nonsensové poezie v méně známém světle. Přitom právě svému prozaickému dílu přikládal Morgenstern větší váhu než poezii, kterou se proslavil.

ZVON

Celý život se mi zdává, že kráčím podél plotu, za nímž se rozprostírá ráj. To mne najednou ovane něco vláhého, zahlédnu kvetoucí růže a ucítím jejich vůni. Sladké tóny mne dojmou až k slzám. A na čele se mi rozestře pocit, jako by mne hladila upokojovala čísi jemná ruka. Trvá to jen vetřinu. Tak s toulám podél rajských zdí.

Matka hloubek nitra se jmenuje vina.

Jediné, oč pro sebe prosím v modlitbách, je, abych pronikl hlouběji pod vlastní povrchnost. Jediné tak snad budu moci dospět opět k Bohu.

Nejstrašnější pro člověka, zvláště pro mladého člověka, je vědomí, že je sám se svým osudem, že semusí obejít bez útěchy společnosti, že musí procházet se srdcem plným otázek a trápení mezi mlčícími a jen zdánlivě dobrými a spravedlivými, zatímco jeho nitro spaluje žár, volá po lásce a jen navenek se staví chladným, strojeným a uzavřeným jako všichni kolem něj – až jednou konečně vymýtí vnitřní život prací a šedí všedních dnů a naplní své dny coby řádný a lhostejný občan. Smět mu tak říci: Mýlíš se. Pohled' do plnosti lidství. Pohled', kde končí všečen vývoj.

Ten, kdo udělá velkou chybu, má v sobě také velký pramen očištění.

Klíč ke světu má jméno pokora. Bez ní je veškeré klepání, naslouchání, špehování k ničemu.

Žádný obrázek není odpornější než pohled na to, jak se někdo stal páterem z povolání.

Duchovní vášeň, vášeň pro duchovno – vyzkoušejme si někde, jak daleko zpravidla zachází. Lidé se za určitých okolností ženou za vším možným jak splašení koně. Ale když kolem tebe někdo den co den po čas tvého života prochází s chlebem života, může celý život prochodit bez jediné odezvy. Protože nikdo nenechá svoje teplé hnízdečko, chutnou snídani nebo ranní noviny, nebo dokonce svou „povinnost“ jen tak na holičkách kvůli chlebu pravého života.

Smích a úsměv jsou dveře a brána, kterými pronikne do člověka mnoho dobrého.

Malých chyb se člověk zbavuje nejhůř, stejně jako je těžší zkrotit komáry než hady a štíry. Proto vlastně vývoj lidstva zdržují maličkosti: bezmyšlenkovitost, nepozornost, zahálčivost a povrchnost.

Člověk není doma tam, kde bydlí, ale tam, kde mu lidé rozumějí.

Zbavit druhého člověka všech jeho záhad a tajemství nepovažují za největší štěstí. Mnohem větším blahem je objevovat nové a nové hlubiny v tom, koho milujem, hlubiny, které nám zjevují nevyčerpatelnost jeho povahy v její božské podstatě.

Těžko může existovat větší neštěstí než setkání s lhostejným člověkem, k němuž jsme přišli se srdcem překypujícím radostí.

Někteří lidé se cítí dotčeni, kdykoli někdo vysloví své mínění.

Ještě stále žijeme jako děti, a ne jako dospělí, uvědomějí lidé. Pokojně si jíme a pijeme, zatímco vedle nás naši bližní umírají hladem a žízní. Radostně si užíváme svobody, zatímco vedle nás naši bližní hnijí v žalářích. Dokážeme se radovat na každý způsob, zatímco kolem nás lidé na každý způsob trpí. A když prožíváme my nějaké utrpení, nestydíme se ještě žehrat

na osud. Ach, kéž už by se naše srdce a náš duch pod pôsobením času proměnili! Kéž bychom konečně dospěli.

Kdo se vzdá Boha, ten vymazal slunce, aby se na další pouť vydal jen s lucernou.

Ptej se vždy jen: „Učínil by to Kristua?“ To stačí
„WHAT WOULD JESUS DO?“

Na deň Matiek.

Karol Rudovan

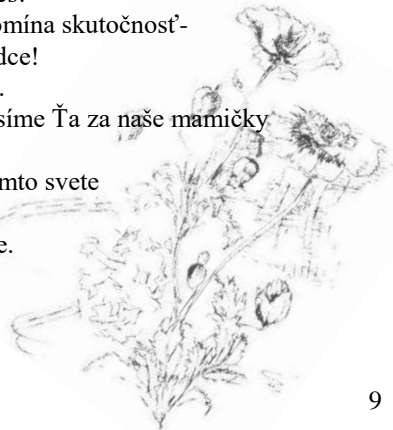
Matkám našim, živým či mŕtvym, chcem úctu vzdať,
preto skláňam hlavu Bože, a ruky spínam k Tebe s modlitbou!
Od Veky vekov čo ľudstva zrod žehnaný bol rukou Tvojou,
Matka stala sa krížom Tvojho symbolom!
Matka bola a je našou oporou.

Keď radosť života rozkvital, či treba bolo pracovať do úmoru,
či treba bolo mozolami platiť deťom obživu,
kto prvý priniesol obeť?! -- MATKA!

Matka, čo od Teba Bože, vždy čerpala silu,
nie pre seba, ale pre rodinu.
Celý život na nej deti ľpeli, jej srdce akoby i našim bolo.

V zdraví i v chorobe, jej láska k nám nepoznala medze.
Či za mlada, či v starobe, to vždy zajedno jej bolo,
obetí i lásky plné mala srdce!

MATKA! To symbol môjho ja!
Matka naša, mamička, či medzi nami si.....
či v diali, za morom o nás sužuje sa srdce Tvoje,
či sladko spíš svoj spánok večný, bo Tvoj čas nadišiel,
mi zostali sme Tvoje deti a Ty s nami žiješ!
Len tichá modlitba a zarosené líce, pripomína skutočnosť-
a naplňuje láskou k Tebe naše vďačné srdce!
Ty život si nám dala, mi žijeme pre Teba.
A preto, modlíme sa k Tebe, Bože, a prosíme Ťa za naše mamičky
i k Panne Marii, Kristovej to rodičky,
za ich šťastie, zdravie a spokojnosť na tomto svete
a za tie, čo už pred tvár Tvoju vstúpili,
za odpustenie hriechov a Božské spasenie.
Zdrávas Mária....

Májové úvahy

"Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána" (Lk 1,45). Tato slova jsou rovnocenná k oslovení "milostiplná" v andělově pozdravu. V obou textech se projevuje základní obsah mariologický, tj. základní pravda o Marii, která byla v Kristově tajemství skutečně přítomna právě proto, že uvěřila. Plnost milosti, kterou anděl oznamuje, znamená darování samotného Boha. Mariina víra, kterou velebí Alžběta při návštěvě, ukazuje, jak odpověděla nazaretská Panna na tento dar.

Čemu všemu lidé věří! Věcem pošetilým i rozumným, lidem pravdivým i podvodníkům. Věřit, že je Bůh, věřit Kristu, věřit ve spásu, to je něco jiného. Na této víře stojí můj život, má naděje, budoucnost. Abych ale mohl Bohu věřit, musím ho znát a musím mu také přiměřeně rozumět. Jak znala nazaretská dívka Marie Boha? Především z historie svého lidu - Izraele. Znala Boha "Abrahamova, Izákova, Jakobova", Boha, který se ujal praotců jejího národa. Boha, který se setkal s Mojžíšem u keře, Boha, který vyvedl národ z Egypta, který s ním uzavřel smlouvu, Boha, který smlouvu dodržel, i když byl Izrael nevěrný. Boha, o kterém jí svědčily dějiny jejího lidu a svatá kniha jejího lidu - Starý Zákon - že je to Bůh, kterému se dá věřit. Bůh Marii obdaroval svým vyvolením, a ona mu odpověděla vírou. Tak je to vždy, Bůh oslovil Abrahama a on mu uvěřil. Bůh v Ježíši oslovil Šavla a on mu uvěřil. A Bůh si těchto uvěření vždy velmi cenil a cení. Co Bůh slíbil, co dodrží. Co slíbil Bůh tobě? K čemu tě vyvolil? Věříš mu, že dodrží, co slíbil, co řekl? Plodnost, výsledek Mariina života, stojí na tom, že uvěřila. Že dala Bohu možnost, aby v jejím životě naplnil své sliby. S námi je to podobné. Víra není v životě malou věcí, víra rozhodně není méně než naše práce, snaha, naše hromada dobrých skutků. Naše práce, to je výsledek můj, výsledek člověka. Ale naše víra umožňuje, aby se do lidských dějin dostal výsledek Boží práce. Když uvěřím Bohu to, co on nám slíbil, přinese to plody nejen lidské, ale i Boží. Maria uvěřila, že se jí splní to, co jí bylo řečeno od Pána - že se splní Jeho slib. Výsledkem je plod jejího života - Ježíš, původce naší spásy. Je to nekonečně víc, než co by mohla Maria udělat vlastními silami. Rozpoznat ve víře v Boží zaslíbení nejmocnější sílu v našem životě, to je úkol, který máme vůči Bohu i světu. Světu víc nemůžeme dát, než to, co mu dá Bůh skrze naši víru.

Modleme se:

Bože, obdivujeme Tvou věrnost. Děkujeme Ti za to, že nám ukazuješ v dějinách Izraele i v dějinách církve, jak věrně plníš svá zaslíbení. Posiluj, prosíme, naši víru, aby se podobala víře Mariině. Aby byla zdrojem našeho blahoslavenství. Amen.

Svatost Biřmování

Dary Ducha svatého přijal ve svátosti biřmování dne 2. dubna 2005 **Martin Hnízda**. Svátost biřmování přijal ve Westminster, MD spolu s ostatními biřmovanci z rukou Most Reverend William Francis Malooly. Milý Martine přeji Ti vše nejlepší. Kéž bohatě zúročíš dary, které jsi přijal. Fr. Antonín

Murphyho zákony a děti

Pokud se dítě do školy těší, znamená to, že je nedostatečně nebo mylně informováno.

Některé děti první den ve škole pláčou, ačkoli by spíše měli plakat učitelé.

Učitelé jsou ve své podstatě špatně placení světci.

Žádné dítě neoslíbíte tím, že se ve škole naučí číst, psát a počítat. Dítě tyto znalosti považuje za zcela zbytečné.

Aby se dítě vyhnulo výuce, dokáže poměrně úspěšně simulovat všechny známé choroby včetně horečky omladnic. Pouze v jednom z třiceti případů je dítě opravdu nemocné.

Prosba

Hledám pečovatelku a někoho, kdo by se staral o dům, kde bydlí moji staří rodiče. Nejlépe muž a žena. Rodiče bydlí v krásné přírodě poblíž Albany, NY. Volejte na telefonní číslo (413) 582 0466, Anna Bartoli.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Vlasta Seibert, Bohumil K Hálka, Gita a Joseph Hlavinka, Josef Motelka, Zdeněk a Zdenka Sádlík, Anna Benáčková, Dáša Lehmová-Molnárová, rodina Krupkova, Milada Šťastná.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci květnu:

Martin Vrbka 1. května, Milada Slívová 3. května, Alena Adamcová 6. května, Arthur Zahradník 7. května, Gabriela Lehm 8. května, Anna Fojtíková 9. května, Petr Dostálek 10. května, Marie Tomečková 10. května, Ida Spišková 10. května, David Zeman M.D. 12. května, Jana Fojtíková 18. května, Miroslav Zavadil 21. května, Ingrid Chybíková, Michaela Tydlitátová 27. května.

Pro zasmání

Na jaltskou konferenci přišel i Bůh. Usadili ho na nejlepší místo v sále. Postupně přicházeli další účastníci. Přišel Churchill. Bůh se postavil a podal mu ruku. Stejně přivítal i Roosevelta. Když však přišel Stalin, podal mu ruku vsedě. Stalin se urazil:

- Proč jste se nepostavil, Otče, když jste mě zdravil?
- Jožko můj, myslíš, že tě neznám? Já se postavím a ty si hned sedneš na moje místo!

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30, v dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave)**. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. **Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.**

Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375**

Tel/Fax: (718) 575 8959

E-mail: anthony57@msn.com

http://www.zvon.info

Slovenská mše sv. **každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)** **http://www.stjohnnepomucene.org**

Mše svatě v květnu 2005

Datum	Úmysl	Dárce
01-May-05	Za bratry Blahomíra a Vlastimila Vavroucha	Eva Vavrouchová
02-May-05	Za politické vězně, účastníky třetího odboje Československa, kteří byli popraveni komunistickým režimem	Na úmysl politických vězňů, Dáša Lehmová - Molnárová
03-May-05	Na poděkování Pánu Bohu za 90 let života pro paní Ludmilu Němcovou	Růžena Bunžová
05-May-05	Anna Otruba	Mary Otruba
07-May-05	Za popraveného gen. Františka Krátkého a jeho zemřelou manželku Marii Krátkou	rodina Krátká
08-May-05	Za naše matky	Mother's Day
11-May-05	Za Martina Krále	A. Benáčková a J. Marešová
13-May-05	Za rodinu Sedleckých	Lucie Chytil
15-May-05	Za Martina Krále	manželka a děti
17-May-05	Anna Otruba	Mary Otruba
19-May-05	Za rodinu Scheinostovu	Lucie Chytil
22-May-05	Za zemřelou rodinu Tomečkovu	rodina Tomečkova
24-May-05	Za Jenku a Františka Kroupovy	Jerome Ministr
25-May-05	Za živou a zemřelou rodinu Hekřlovu	Milada Hanák
28-May-05	Za zemřelého manžela (4. výročí)	Vlasta Seibert
29-May-05	Na poděkování Pánu Bohu	rodina Sikorjakova

Mše svatá sloužená 2. května bude za ty, kteří byli popraveni v tomto měsíci:

Zbyněk Janata Ctibor Novák Václav Švéda	Popraveni	2. května 1955
Gustav Nemeth	Popraven	3. května 1953
Jan Dvořák, otec Jan Dvořák, syn Jaroslav Plzák Tomáš Rumíček	Popraveni	6. května 1953
Adolf Petrovský	Popraven	13. května 1959
Alois Jaroš	Popraven	17. května 1952
Karel Bušek Ladislav Lindner Viktor Palkovič	Popraveni	19. května 1950 1951
Jan Bula Kamil Heide-Herman	Popraveni	20. května 1952 1958
Stanislav Broj René Černý Čeněk Petelík Stanislav Plichta	Popraveni	23. května 1950 1953
Karel Bacílek Boris Kovaříček	Popraveni	24. května 1949
Josef Hruška Miroslav Plešmíd Josef Pohl	Popraveni	25. května 1949 1950
Karol Gruber Antonín Kadrnáč	Popraveni	29. května 1954